

[Moses Olsen.]

grundlaget for de hidtidige resultater, ikke love min positive medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Så vil jeg stille et par spørgsmål med hensyn til folkeafstemningen. Først vil jeg erindre om, at landsrådet for nylig vedtog en resolution, som man har tilsendt Grønlandsministeriet, og som vedrører en ændret folkeafstemningsdag for Grønland, en lidt senere folkeafstemning i forhold til Danmark. Personlig kan jeg ikke se, at en sådan formel ændring betyder noget som helst i forhold til en folkeafstemning, der finder sted samme dag i Grønland og Danmark. Hvis der skulle være mening i det, burde landsrådet have krævet en folkeafstemning, som ligger forud for den danske, idet landsrådets begrundelse var, at man ikke ville risikere at være tungen på vægtskålen. Men jeg vil alligevel spørge regeringen: hvordan har man reageret over for dette ønske?

Det andet, som ligger mig meget mere på hjerte, er at få at vide — selv om jeg erkender, at tiden er knap — hvordan regeringen stiller sig til en udsættelse af folkeafstemningen i Grønland på linje med den, der er opnået for Færøerne. På baggrund af de undersøgelser, jeg har ladet foretage af sagkyndige omkring dette problem, kender jeg de vanskeligheder, der ligger ved en sådan ændring på linje med Færøerne, men jeg vil gerne høre regeringens reaktion på sådanne ønsker.

I formiddags kom hr. Stetter også ind på grønlandske områder i sit indlæg, idet han sagde noget i retning af, at hvis der i de særønsker, som efterhånden er kommet frem, er indeholdt et ønske om en ændret status i forhold til Danmark, er det på tide, at de kommer frit frem. På baggrund af de sidste års politiske begivenheder, menings-tilkendegivelser og beslutninger vil jeg sige, at der er bevægelser i gang i Grønlandspolitikken, som peger i retning af en mere selvstændig stilling inden for riget vedrørende en række indre anliggender i Grønland, og jeg vil da sige, at det ville være glædeligt, hvis vi i al stilfærdighed kunne begynde at diskutere problematikken omkring en større selvstændighed for Grønland. Det ville være glædeligt for mig i hvert fald, om vi kunne gøre det i samdrægtighed og uden store armbevægelser.

Med hensyn til EF som sådan vil jeg ganske kort sige, at jeg tror, at Danmark på kort sigt vil vinde en vis økonomisk gevinst, og jeg tror ikke, at hverken Grønland eller Danmark bliver overrendt af fremmedarbejdere. Jeg tror heller ikke, man skal frygte for en trussel mod kulturen, sproget osv.; og jeg vil da også understrege, at jeg går ind for et stadig snævrere samarbejde på internationalt plan. Men for at sige det meget kort, så har jeg ingen tiltro til, at EF-formen, som den er i dag, er en hensigtsmæssig form for fleksibelt samarbejde, som kan bidrage til større afspænding eller større internationalt samarbejde.

Idet jeg i øvrigt henviser til de af hr. Koch fremsatte argumenter, vil jeg sige, at man ikke skal regne med min særlig varme tilslutning til tanken om Danmarks indtræen i fællesmarkedet.

Skovmand: Selv om afgørelsen i denne sag nok blev truffet på mødet før jul, er det alligevel godt, at vi har denne og de følgende debatter, så vi får lejlighed til at få klarét nogle af de uafklarede spørgsmål af, som endnu er tilbage.

Et af de spørgsmål, der ikke er tilfredsstillende belyst, er fremmedarbejderproblemet. I hvilken grad må vi regne med at det nuværende stop for indvandring af udenlandsk arbejdskraft bliver omstødt af bestemmelseerne i fællesmarkedet? Vi har med noget besvær fået den oplysning frem, at arbejdere fra Tyrkiet i årene fra 1976 til 1986 skal have mulighed for gradvis at få de samme vilkår som statsborgere fra EF-landene. Men i Aktuelt i dag oplyses det, at markedssekretariatet ikke mener, at dette betyder, at de tyrkiske arbejdere får adgang til Danmark. Nu er det selvfølgelig vældig rart at vide, hvad markedssekretariatet mener, men det kunne jo være, at sekretariatet tog fejl. Kan markedsministeren ikke oplyse, hvordan de rent faktiske forhold er? Hvad vil der ske fra 1976? Vil de tyrkiske arbejdere frit kunne rejse ind i Danmark, hvis de f. eks. har arbejdet i Tyskland, eller vil de ikke kunne gøre det?

I øvrigt er det nok naivt at regne med, at tyrkerne er den eneste gruppe, der vil få en særlig ordning med fællesmarkedet. Lande som Grækenland, Spanien og Portugal kan snart komme i betragtning, og hvad så? Vil